

Uit het Woord der Waarheid

*Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud
Jaargang 79 • nummer 6 • juni 2024*

INHOUD

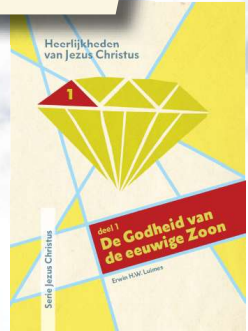
<i>Uw liefde en trouw (gedicht)</i>	<i>129</i>
<i>De Naam boven alle namen (6)</i>	<i>130</i>
<i>De eenheid van de Geest bewaren (3)</i>	<i>134</i>
<i>'Ja, Ik kom spoedig' (2, slot)</i>	<i>138</i>
<i>Ik geloof God (1)</i>	<i>141</i>
<i>Te veel kijken naar anderen</i>	<i>146</i>
<i>De tien maagden (Matth. 25) (1)</i>	<i>148</i>
<i>De Mens Christus Jezus op de troon</i>	<i>151</i>

nieuw verschenen!

De Godheid van de eeuwige Zoon

Heerlijkheden van Jezus Christus, deel 1

Als verlost, als kinderen van God, mogen wij Christus kennen als onze Heiland, onze Redder. En als we zo, door Gods genade, weten voor eeuwig behouden te zijn, komt onvermijdelijk de vraag in ons op: Wie is Hij toch? Dan gaan we naar Hem op zoek en ontdekken we steeds meer van Zijn heerlijkheden in het Woord van God. We zien dan steeds beter Wie Hij precies is Die ons zó liefhad dat Hij in onze plaats wilde sterven op Golgotha's kruis.

God wil graag dat we allemaal door de overdenking van Christus' grootheid worden aangespoord om des te vuriger vast te houden aan de eeuwige Godheid en de waarachtige Mensheid zonder zonde van onze Heere Jezus Christus, aan Zijn karakter als Gods Gezalfde en als de Mensenzoon Die eens diep vernederd werd, maar Die eenmaal over het universum zal regeren.

Daarom is het ons gebed dat deze serie iedere lezer mag helpen meer in het Woord van God te graven, dat zo'n heerlijke Persoon als Middelpunt heeft.

Auteur: Erwin H.W. Luimes

Bestelcode: 6471

104 pag., gebonden boek/hardback, formaat A5

Prijs: € 11,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lectuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: info@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Uw liefde en trouw

Aanbidd'lijke Heiland, dat U aan mij dacht,
wat heeft dat voor U een diep lijden gebracht!
Uw denken aan mij in Uw liefde zo groot,
deed U gaan naar 't kruis in de bitterste dood.

O, 't waren mijn zonden, ontelbaar en zwart,
waardoor in het duister Uw liefderijk hart
in stralende glans eens aan mij werd getoond.
Nog nooit heeft zo'n liefde in iemand gewoond!

Hoe groot was mijn schuld! 'k Ben nu rein door Uw bloed,
omdat U aan 't kruis in mijn plaats hebt geboet.
Hoe kan ik U danken voor zoveel genâ,
door U mij verworven, Heer', op Golgotha?!

Geen woorden kan 'k vinden, mijn Heiland en Heer'.
Ik kniel in aanbidding en dank voor U neer
op heilige grond, waar ik spraak'loos aanschouw
Uw peilloze liefd' en onwrikbare trouw.

G. Fidler

De Naam boven alle namen (6)

We hebben de vorige keer gezien dat mensen in nood zich bij David voegden in de spelonk van Adullam.

Op vergelijkbare wijze bevond de profetes Anna zich onder de weinigen 'die de verlossing van Jeruzalem verwachtten' (Luk. 2:38). Het moet altijd zo zijn dat zij die zich afzonderen van het kwaad en in gemeenschap zijn met de gedachten van God aangaande Zijn Christus en aangaande de omstandigheden die hen omringen, de bewaarders van het getuigenis zijn voor de tijd waarin zij leven. De reden is dat Christus Zelf met hen is. Hij heeft Zijn hele volk lief, maar Hij vereenzelvigd Zich slechts met het afgescheiden overblijfsel, zoals we zien in vers 18 van Jesaja 8. Dat er buiten hen hier en daar veel waarheid gevonden wordt, lijdt geen twijfel, maar alleen bij hen zal Gods bijzondere onderwijs voor dat moment gevonden worden, of de waarheid in de juiste verhoudingen worden bewaard en voorgesteld. Het getuigenis zal toegebonden en de wet verzegeld zijn onder de leerlingen van de Heere (vs. 16) in een boze dag, omdat, zoals reeds gezegd is, Hijzelf in hun midden is.

De toestand in de tijd waarover Jesaja spreekt, wordt ontvouwd in de volgende verzen en laten we opnieuw bedenken dat het Christus Zelf is Die spreekt. Hij zegt: 'Ik zal de HEERE verwachten, Die Zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jakob; op Hem zal ik hopen. Zie, ik en de kinderen die de HEERE mij gegeven heeft, dienen tot tekenen en wonderen in Israël, afkomstig van de HEERE van de legermachten, Die op de berg Sion woont' (vs. 17-18). In de Brief aan de Hebreeën worden gedeelten van deze twee verzen aangehaald om te laten zien hoe volkomen de Heere Zich als Mens heeft vereenzelvigd met Zijn volk, met het ware overblijfsel verzameld uit het Joodse volk (Hebr. 2:13) en dit als voorbereiding op het doel van Zijn sterven, namelijk opdat Hij 'teniet zou doen

hem die de macht over de dood had, dat is de duivel, en allen zou verlossen die door angst voor de dood hun hele leven door aan de slavernij onderworpen waren' (vs. 14-15).

We zullen niet dieper op deze bijzondere omstandigheden ingaan, maar willen slechts de aandacht vestigen op het wonderbare feit dat [Hij Die Zich als Mens volkomen afhankelijk stelde van God en daarom op de Heere wachtte en Die door mensen veracht en verworpen werd, tegelijkertijd de Immanuel was uit Jesaja's profetie](#) en dat Hij, op deze weg van verwerping, iets van het lijden onderging dat vooraf moest gaan aan Zijn heerlijkheid.

In Jesaja 9 ziet het volk dat in duisternis wandelt, een groot licht en 'zij die wonen in het land van de schaduw van de dood, over hen zal een licht schijnen' (vs. 1). Vanwege de vervulling van deze heerlijke profetie schrijft Mattheüs dat Jezus Nazareth verliet en in Kapernaüm ging wonen dat aan de zee ligt, in het gebied van Zebulon en Naftali (4:13; verg. Jes. 8:23). Op het moment dat Jesaja de verschijning van de Messias verkondigt als licht te midden van duisternis, overdenkt hij ook de volledige uitwerking daarvan in de gevolgen van de bevrijding die de Messias in de laatste dagen zal bewerken. Het juk van Assyrië zal zijn verbroken, alle glans van de heerlijkheid van de Goddelijke Persoon van de Messias schittert in de zegening van Zijn volk. En al deze zegen is verbonden met de geboorte van Christus in deze wereld.

'Want', zegt de profeet, 'een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op Zijn schouder. En men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raadsman, Sterke God, Vader der Eeuwigheid, Vredevorst'. Al deze Namen worden gegeven in verband met Zijn koningschap in deze wereld, want de profeet vervolgt: 'Aan de uitbreiding van deze heerschappij en aan de vrede zal geen einde komen op de troon van David en over zijn koninkrijk, om

het te grondvesten en het te ondersteunen door recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid' (Jes. 9:5-6). Het is dan ook duidelijk dat Immanuel, 'God met ons', de Naam is die onze gezegende Heere toekomt in verbinding met het aardse volk en dat zij de volle en gezegende betekenis ervan pas zullen begrijpen als Hij Zijn grote macht heeft opgenomen en wanneer Hij zal regeren op de berg Sion en in Jeruzalem en er voor Zijn oudsten heerlijkheid zal zijn (zie Jes. 24:23).

Wie is dan Immanuel? Zijn geboorte wordt voorzien in Jesaja 7:14 en na de omstandigheden van Zijn verwerping in het volgende hoofdstuk te hebben uiteengezet, voorzegt de profeet de vestiging van Zijn koninkrijk in hoofdstuk 9. Hij grijpt deze gelegenheid aan om, in een vers dat al eerder is aangehaald, een serie titels of Namen te presenteren [die een uitdrukking zijn van het oneindige en Goddelijke karakter van de Persoon van Immanuel](#). Laten we ze kort bespreken. De eerste is 'Wonderlijk', een woord dat vaak gebruikt wordt om iets te beschrijven wat verbazing of bewondering opwekt. Soms wordt het gebruikt om een wonder aan te duiden en niets wekt zozeer de aandacht als een wonderbare tentoonspreiding van macht. En welk wonder is zo groot als de Menswording? Wat zou zo'n verwondering teweeg kunnen brengen als het feit dat Immanuel geboren zou worden uit een maagd? Vervolgens wordt Hij 'Raadsman' genoemd. Met dit woord wordt Goddelijke wijsheid aangeduid, zoals bijvoorbeeld in het vers: 'Op Hem zal de Geest van de HEERE rusten: de Geest van wijsheid en inzicht, de Geest van raad en sterkte, de Geest van de kennis en de vreze des HEEREN' (Jes. 11:2). De benaming 'Sterke [of: Machtige] God' verklaart haar eigen betekenis, want er kan geen duidelijker verklaring van Zijn Godheid zijn. En de volgende benaming, 'Vader der eeuwigheid', spreekt niet minder duidelijk, aangezien het de eeuwigheid van Zijn wezen beschrijft. Ten slotte is Hij de 'Vredevorst', een titel die wijst op het Salomo-karakter van Zijn heerschappij, zo prachtig beschreven in Psalm 72.

Tot slot kunnen wij ons afvragen waarom zo'n aantal namen gecombineerd zou moeten worden. Het antwoord is zonder twijfel dat alleen door het overdenken van elke afzonderlijke straal van de glans van Immanuels heerlijkheid, we iets kunnen begrijpen van de waarheid van Zijn Persoon. Maar in welk aspect of welke relatie Hij ook wordt voorgesteld, alles wat Hij is moet daarin betrokken worden en we worden hieraan herinnerd door gedeelten zoals het vers dat we nu voor onze aandacht hebben.

Het is één van de rampzalige dwalingen van deze moderne tijd om één kenmerk van het leven of de Persoon van onze gezegende Heere te nemen en dat als de hele waarheid te beschouwen. **Hij is het levende Woord en alleen in alles wat van Hem spreekt, kan Hij volledig worden ontdekt.** Het is vanwege onze zwakheid dat de Geest van God onze aandacht nu op het ene aspect richt en vervolgens op het andere, nu op de ene eigenschap van Zijn Persoon en vervolgens op de andere. Maar Hij blijft verheven boven al onze gedachten, aangezien Hij Goddelijk is, 'volkomen God en volkomen Mens' en daarom staat er geschreven: 'Niemand kent de Zoon dan de Vader' (Matth. 11:27).

(Wordt vervolgd).

Edward Dennett

De eenheid van de Geest bewaren (3)

Eenheid tegen elke prijs?

We hebben in het vorige nummer gezien dat we de eenheid van de Geest alleen kunnen bewaren in overeenstemming met de belangen en bedoelingen van de Heilige Geest. We kunnen die eenheid alleen bewaren als we acht slaan op de beginselen van Gods Woord en ook rekening houden met de orde en heiligheid van Gods huis. Daarom is het niet naar Gods gedachten dat gelovigen zich tot elke prijs verenigen, dat zij 'eenheid' beoefenen ten koste van de Bijbelse waarheid door dingen te tolereren of goed te keuren en in praktijk te brengen die in strijd zijn met de Bijbelse beginselen. Dit zou onverschilligheid zijn voor de eer van de Heere en Gods heiligheid.

Het is onmogelijk voor hen die de eer van de Heere zoeken, om verbonden te blijven met moreel kwaad of met bozen (d.w.z. door het kwaad gekenmerkte personen), net zoals het onmogelijk is verbonden te zijn met hen die een valse leer verspreiden over Goddelijke Personen of over het verlossingswerk van Golgotha (bijv. de leer van de alverzoening, die in vele kringen wijdverbreid is). Maar ook van 'kerkelijke ongerechtigheid' moet afstand worden genomen (d.w.z. van onbijbelse beginselen en praktijken met betrekking tot het samenkomen van gelovigen).

Je zou de eenheid van de Geest niet bewaren als je in contact blijft met Christelijke groepen die bewust vasthouden aan beginselen en praktijken die in strijd zijn met de leer van het Woord van God.

In de tweede Brief aan Timotheüs vergelijkt de apostel Paulus de huidige toestand van de Christenheid met een groot huis waarin

zich voorwerpen bevinden tot eer en andere tot oneer. Deze Brief spoort ons aan afstand te nemen van ongerechtigheid en 'ongerechtigheid' is alles wat niet in overeenstemming is met de wil en het wezen van God; ook spoort ze ons aan ons te reinigen van de voorwerpen tot oneer (2 Tim. 2:20-21). Deze afzondering leidt echter niet tot isolement. Integendeel, de Bijbel gaat ervan uit dat er altijd gelovigen zijn die 'de Heere aanroepen uit een rein hart' (2 Tim. 2:22). Dat zijn personen die de eer van de Heere zoeken en oprecht leven, naar de maat van hun inzicht. Dit houdt in dat zij zich afscheiden van alles wat verkeerd is, voor zover zij zich daarvan bewust zijn geworden. Samen met dergelijke gelovigen willen we jagen naar gerechtigheid, geloof, liefde en vrede. Met hen willen we acht slaan op de nog steeds relevante aansporing uit Efeze 4: de eenheid van de Geest bewaren in de band van de vrede.

Dit zijn allemaal beginselen die zowel plaatselijk als wereldwijd gelden én in praktijk moeten worden gebracht, want we hebben gezien: **de eenheid van de Geest is een eenheid die wij wereldwijd in dit karakter moeten bewaren door Gods gedachten met betrekking tot deze eenheid zowel plaatselijk als wereldwijd te realiseren.** En de beginselen van 2 Timotheüs 2 zijn even universeel (en dan bedoelen we: afstand nemen van ongerechtigheid en jagen naar gerechtigheid enzovoort met hen die de Heere aanroepen uit een rein hart); deze principes zijn beslist niet beperkt tot de plaats waar wij samenkomen.

Het bezoeken van 'andere gemeenten'

Om de eenheid van de Geest te bewaren in overeenstemming met Zijn belangen en doeleinden en om werkelijk de eenheid tot uiting te brengen die de Geest van God heeft gevormd, moeten wij ons dus afscheiden van alles wat niet overeenstemt met Zijn gedachten. Wij moeten afstand nemen van elke vorm van on-

gerechtigheid, ook van dingen die niet in overeenstemming zijn met Gods gedachten in 'kerkelijk' opzicht. In de praktijk betekent dit dat wij ons met betrekking tot de gemeenschappelijke weg van Gods kinderen (d.w.z. met betrekking tot het samenkomen) moeten afscheiden van die bijeenkomsten waarin bewust ongerechtigheid wordt getolereerd of gepraktiseerd.

Daarom kan de vraag eigenlijk niet eens opkomen of wij ook samenkomsten of diensten kunnen bijwonen van dergelijke groepen waarvan wij om genoemde redenen afstand moeten houden – ook al is het een schijnbaar 'bijbelgetrouwe' gemeente die vrij is van valse leringen (bijv. over de Persoon en het werk van de Heere Jezus enzovoort), **want 'uiterlijke' deelname bij het breken van het brood betekent naar Gods gedachten 'innerlijke gemeenschap'; wij zouden ons daardoor één maken met niet-Schriftuurlijke beginselen van samenkomen (verg. 1 Kor. 10:18-20).**

Contact met broeders en zusters die een ander gemeenschappelijk pad bewandelen

Dit betekent in de praktijk dat je, *wat de gemeenschappelijke weg van Gods kinderen betreft*, gescheiden bent van vele door God geliefde, serieuze kinderen van God die een andere 'kerkelijke' weg bewandelen – of ze dat nu doen uit traditie, door een gebrek aan onderwijs of om andere redenen. Wij hebben hen lief als onze broeders en zusters die met ons een even kostbaar geloof hebben ontvangen.

Vooral in streken waar veel gelovigen wonen en waar er veel verschillende groeperingen zijn, ontstaan er vaak contacten met geloofsbroeders en -zusters die een andere kerkelijke weg volgen. Het is goed om in gedachten te hebben wat we wél gemeenschappelijk hebben:

- ✓ een even **kostbaar geloof** (2 Petr. 1:1),
- ✓ een **gemeenschappelijke behoudenis** (Judas vs. 3),
- ✓ **eeuwig leven** en we zijn **kinderen van God** (1 Joh. 3:1; 5:11,13),
- ✓ we zijn allemaal **leden van het lichaam van Christus** (1 Kor. 12:27).

Wanneer je met medegelovigen van gedachten wisselt over geestelijke vragen, zul je ook dit belangrijke onderwerp niet overslaan: de eenheid van de Geest en de praktische verwezenlijking ervan. Als wij werkelijk van onze broeders en zusters houden met wie wij geen gemeenschappelijke kerkelijke weg delen, zullen wij ook een hartenwens hebben om ook met *hen* te jagen naar 'gerechtigheid, geloof, liefde en vrede' (2 Tim. 2:22) en 'hun de weg van God nauwkeuriger uit te leggen' (verg. Hand. 18:26).

Dit kan verschillende reacties oproepen:

1. Men is bereid voortaan ook te jagen naar gerechtigheid, geloof enzovoort en men wil Gods gedachten realiseren met het oog op de Gemeente van God. Dit is een reden tot blijdschap.
2. Men sluit zich af voor dit onderwijs, omdat er andere opvattingen zijn over de gemeenschappelijke weg van Gods kinderen waaraan men wil vasthouden. Dit is een reden tot verdriet en kan ertoe leiden dat de uitwisseling vastloopt.

(Wordt vervolgd).

Christian Mohncke

'Ja, Ik kom spoedig' (2, slot)

Consequenties

De voorstelling van de Heere als Morgenster heeft gezegende gevolgen, die in het volgende vers beschreven worden. Daarbij valt op te merken dat wij in vers 17 niet meer de directe stem van de Heere Jezus hebben, maar die van de Geest van God. Pas in vers 18 horen wij weer regelrecht de Heere: 'Ik betuig' (Openb. 22:18).

Het eerste resultaat nu is dit: 'En de Geest en de bruid zeggen: Kom!' Er staat niet 'de Geest *in* de bruid', maar: 'En de Geest *en* de bruid zeggen: Kom!' Dat betekent dat beide verlangen, maar beiden samen zich verenigen in de uitroep: 'Kom!' Het is geweldig om te mogen ervaren dat de Heilige Geest Zelf tot de Heere Jezus zegt: 'Kom!' Maar zo brengt Hij ook het hart van de bruid ertoe om naar de komst van de Heere Jezus vurig te verlangen.

Dat de Heilige Geest zo deelneemt aan onze gevoelens en Zich erin verplaatst, is inderdaad een troostvolle waarheid. In Romeinen 8 komt de Geest onze zwakheden te hulp en bidt Hij met onuitsprekelijke verzuchtingen (Rom. 8:26). Dit betrof nog de woestijnreis. Hier echter roept Hij de liefelijke gevoelens van de bruid wakker voor haar Bruidegom en brengt Hij haar ertoe Zijn komst te verwachten.

Het wachten op de Heere is helemaal een zaak van het hart. Christus is de schat van de bruid, wat door de roep 'Kom!' tot uitdrukking komt. 'Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn' (Matth. 6:21). Wanneer ze van Hem als de Morgenster hoort, kan ze niet anders dan meteen roepen: 'Kom!' Ze zegt echter niet: kom gauw! Dat zou haar niet toekomen. Ze kan en mag het begeren, maar haar deel is het om met volharding op Hem te wachten, wanneer Hij kan komen. Dat Hij inderdaad *spoedig*

komt, is Zijn gezegende bedoeling, waarover Hij alleen in ons hoofdstuk al drie keer heeft gesproken. We zullen ons er dadelijk nog mee bezighouden.

De gevolgen van het feit dat de Heere Jezus Zich als Morgenster voorstelt, strekken zich behalve tot de bruid ook nog uit tot een andere groep mensen: 'En laat wie het hoort, zeggen: Kom!' (Openb. 22:17). De normale houding van de bruid is om haar bruidegom te verwachten en te roepen: 'Kom!'

Maar er kunnen gelovigen zijn die uit gebrek aan onderwijs onzeker zijn over wat er met hen gebeurt, wanneer de Heere zal komen. Zij hebben misschien nog nooit helderheid gekregen over de opname van de Gemeente, hebben nog niet het verschil tussen het komen van de Heere *voor* ons en Zijn komst *met* ons begrepen. Maar ze houden van de Heiland en kennen Hem als de goede Herder. Nu, dan hebben ze geen enkele reden om te vrezen. Ook zij moeten alleen maar 'Kom!' roepen, wanneer ze van de 'Morgenster' horen. Daartoe roept de Geest van God die enkelingen persoonlijk op, want ze hebben echt niets te vrezen bij de komst van de Heere Jezus, maar veeleer oneindig veel te winnen. Wat een genade en liefde spreekt er uit de woorden 'En wie het hoort, zegge: Kom!' Wat zijn ze geschikt om de harten van de Zijnen te bevestigen en te troosten, hoe gebrekkig de kennis ook mag zijn!

Voor nog twee andere groepen worden consequenties getrokken uit de spoedige komst van de Heere. 'En wie *dorst* heeft, kome; wie wil, neme het water van het leven om niet' (Openb. 22:17). Het feit dat zij niet opgeroepen worden om eveneens 'Kom!' te zeggen, maakt duidelijk dat het hier om zondaars gaat die het zelf nodig hebben tot de Heere Jezus als Heiland te komen. Daarom wekt de Geest van God in de Gemeente de wens dergelijke mensen uit te nodigen: 'Wie dorst heeft, kome!' De Gemeente kan niet zeggen: laat hem *bij mij* komen. Zo kon en kan alleen

de Heiland tegen de zondaar spreken (Matth. 11:28; Joh. 7:37). Maar ze heeft zelf de genade van God ervaren en is nu bezielde met het verlangen anderen tot Hem te roepen.

Opvallend is het vele gebruik van het woord 'komen' in de afsluitende verzen van Gods Woord! Het is een bijzonder kostbaar woord dat, zoals iemand vastgesteld heeft, met zijn verschillende werkwoordsvormen ongeveer 1900 keer in de heilige Schrift voorkomt. Wanneer je er als bijbellezer een beetje op let, zul je verrast zijn op hoeveel plaatsen met het woord 'komen' onschatbare zegeningen in verband gebracht worden. Dat in het één na laatste vers van de Bijbel het woord nog twee keer vlak achter elkaar voorkomt, onderstreept dat het duidelijkst.

Met hen die 'dorst hebben' worden mensen bedoeld die weliswaar nog niet gered zijn, maar in wie de Geest al de dorst naar iets beters, naar de eeuwige dingen heeft kunnen bewerken. Bij de andere groep – 'zij die willen' – is het nog niet zover. Maar ook voor hen staat het 'water van het Leven' klaar, wanneer ze het maar willen nemen en dat nog wel 'gratis' (verg. ook Jes.55:1). Laten we dit bedenken: dit is de laatste uitnodiging tot redding in de Bijbel aan verloren zondaars! **Vandaag is het nog: 'Wie wil'**. Eens zullen allen in de vuurzee geworpen worden die niet gewild hebben.

Christian Briem

Ik geloof God (1)

Gedachten bij Handelingen 27

God is de onwankelbare steun van de Zijnen. Op Hem kunnen wij ons volle vertrouwen stellen. Deze waarheid wordt ons in de schipbreuk van Paulus treffend voorgesteld.

Misschien is het bij het lezen van Handelingen 27 weleens een beetje vreemd op ons overgekomen dat de Heilige Geest het nodig geoordeeld heeft om ons in zo veel bijzonderheden bekend te maken met de reis van Paulus naar Rome. Wij nemen dergelijke hoofdstukken niet als een aanleiding om de Goddelijke ingeving van de heilige Schrift te betwijfelen, zoals velen dat helaas wél doen. Toch is het mogelijk dat wij deze hoofdstukken vluchtig doorlezen en daardoor ongemerkt voorbijgaan aan de schat die in Gods Woord ligt opgesloten, óók in het eenvoudige verslag van een reis. Pas als ons oog deze schat opmerkt, komen wij tot de overtuiging dat niet alleen 'alle Schrift van God is ingegeven', maar ook dat zij 'nuttig is om te leren, te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen in de gerechtigheid' (2 Tim. 3:16). Was ons oog eenvoudiger en ons leven geestelijker, dan zouden wij zeker nog veel meer in de Schrift vinden wat dienen kan om onze harten te versterken en te troosten. **Geve de Heere ons genade om Zijn Woord meer te leren kennen als de grootste schat – een schat die nooit genoeg gewaardeerd kan worden!**

Het begin van ons hoofdstuk stelt ons de apostel Paulus voor als gevangene om Christus' wil. Hij is met andere gevangenen, misdadigers van verschillende soorten, ingescheept om naar een havenstad in Italië en verder naar de stad Rome gebracht te worden. Al van het begin af onderscheidt Paulus zich van de anderen als een man met buitengewone gaven en inzicht, die de hoofdman de raad geeft zich niet in volle zee te wagen, omdat de winter dichtbij was en de vaart gevaarlijk. Zijn raad werd ver-

worpen, want de 'hoofdman gaf meer gehoor aan de stuurman en de schipper dan aan wat door Paulus gezegd werd' (vs. 11). Is dit niet altijd al zo geweest? Wordt er niet veel meer waarde en geloof gehecht aan de redeneringen van het natuurlijke verstand die gegrond zijn op wat gezien wordt, dan aan de raadgevingen van hen die met een dieper inzicht begaafd zijn?

De stuurman en de schipper lieten zich leiden door het mooie weer en 'een zachte zuidenwind', maar zij lieten zich ook *misleiden*, want niet lang daarna sloeg tegen het schip een stormwind, die Eurákylon genoemd werd. 'En toen het schip meegesleurd werd en niet tegen de wind kon opzeilen, gaven wij het op en dreven weg' (vs. 15). Wat een ernstige les ligt hierin voor ons allemaal opgesloten, vooral voor hen die nog onbekeerd zijn. Zij toch in het bijzonder laten zich gemakkelijk leiden door de uiterlijke schijn en als ze hierdoor meegesleept worden, verwerpen zij zelfs de meest ernstige vermaningen. [Zij slaan acht op de woorden van belangrijke mensen in de wereld, waardoor de waarschuwingen die hun van Gods kant worden gegeven, krachteloos worden gemaakt.](#) Zolang dit leven duurt, lijkt het alsof zij gelijk hebben, maar er komt een 'hierna' – en dat zal vreselijk zijn!

Een hevige storm teisterde het schip en bracht de opvarenden in de uiterste nood, zodat hun, bij alle pogingen die ze voor hun redding in het werk stelden, de hoop ontzong om behouden te worden. Maar in deze donkere ogenblikken staat Paulus op. Zoals hij de enige was die bij het nog heldere weer de storm voorspeld had, zo is hij ook nu weer de enige die redding verwacht en redding aankondigt te midden van het dreigende gevaar. Nu geeft hij echter zijn raad niet als zijn eigen inzicht, maar als de *verzekering van die God, van Wie hij het eigendom was en Die hij ook diende.*

'Mannen, men had naar mij moeten luisteren en niet van Kreta moeten wegvaren en deze hinder en deze schade moeten voorkomen. Maar nu raad ik u aan goede moed te houden; want er zal

onder u geen enkel leven verloren gaan, alleen het schip. Want in deze nacht stond bij mij een engel van de God van Wie ik ben en Die ik ook dien, en hij zei: Vrees niet, Paulus, u moet voor de keizer verschijnen; en zie, God heeft u allen geschonken die met u varen. Daarom, houd goede moed, mannen, want **ik geloof God**, dat het zo gaan zal als mij gezegd is' (vs. 21-25). Vanaf toen was dus Paulus *meester* aan boord, want God had *hem* gegeven aan alle reizigers die met hem mee voeren. Zijn vermaningen, pas nog verworpen, werden nu opgevolgd als bevelen. Wat een verandering! Zo weet God de Zijnen die Hem dienen, ook eer te geven in het midden van mensen die hen verachten.

Als garantie dat wat hij zei geen vergissing was, maar de waarheid die God hem bekend gemaakt had, gaf hij hun de voorspelling: '*Maar wij moeten op een of ander eiland stranden*' (vs. 26). Dit alles wordt door de apostel uitgesproken met een rust en kalmte die schitterend afsteekt tegen de angstige mensen om hem heen. Zo kan het ook bij ons zijn in de moeilijkste omstandigheden. Wij mogen zeggen: 'Ik geloof God' en ons aan Hem in alles volkomen toevertrouwen.

Welke heerlijke gedachten liggen in deze openbaring van de apostel verborgen voor ons allemaal! Zo zeker als de apostel Paulus was van wat hij zei tegen deze ongelovige mensen, zo zeker zijn ook wij van dat wat wij aan de wereld mogen bekend maken. Wij kunnen net zomin als hij een garantie geven voor het *tegenwoordige*, maar voor de *toekomst* kunnen wij met des te meer beslistheid wijzen op dat wat er zal gebeuren.

De aankondiging van redding eiste geloof. Dit is het eerste wat God eist van de zondaar: geloof in wat Hij gezegd heeft. Wordt Gods Woord verworpen, dan zal de toekomst leren dat de verkondiging van het evangelie en alles wat ermee in verband staat, geen gissen is geweest, maar de *waarheid die door God bekend was gemaakt*. Verder is het een grote troost voor

Gods kinderen dat God een tijd heeft bepaald waarin de wereld die hen nu verdrukt en veracht, hen zal eren. Net zoals Paulus worden ook zij niet gewaardeerd en wordt hun raad verworpen. Maar dit zal niet lang meer duren, want zij zullen spoedig zien dat God met hen was en dat Hij hen weet te verhogen op Zijn tijd. Laten we hier genoeg aan hebben! Dan zullen wij ervoor bewaard blijven om onze eer of ons recht in deze wereld te zoeken of te verwachten.

Maar God gebruikte deze schipbreuk niet alleen om Zijn dienstknecht Paulus voor de ogen van ongelovigen te eren en hem tot een zegen stellen; nee, Hij deed het ook om hem persoonlijk de heerlijkste ervaringen voor zichzelf te laten beleven. Al vaak was de apostel in verschillende gevaren en moeilijkheden geweest, zoals hij zelf schrijft aan de Korinthiërs (2 Kor. 11:23-27) en zoals altijd kon hij ook nu zeggen: 'Maar niet verlaten ... opdat de uitnemendheid van de kracht *uit God* zou zijn, en niet uit ons' (2 Kor. 4:9,7). Was het niet in het ogenblik van het grootste gevaar, toen alle hoop op behoud was opgegeven, dat Paulus kon zeggen: 'Want in deze nacht stond bij mij een engel van de God van Wie ik ben' (vs. 23)? Had God hem een treffender bewijs kunnen geven van Zijn onveranderlijke trouw en liefde, dan hem *juist in deze ogenblikken* te laten merken dat hij niet alleen was? Nee! Paulus' ervaring verzekert ons ervan dat God de Zijnen niet verlaat! Zullen vele gelovigen, als zij zich de moeilijkheden en het lijden herinneren waarin zij geweest zijn, niet met de apostel moeten zeggen: 'Maar niet verlaten'?

Was de nood ook bij u niet al vaak tot het uiterste gekomen, toen u opeens opmerkte dat de Heere het licht in de duisternis liet schijnen? Ja, God zij daarvoor geprezen! Wij kunnen in dit vertrouwen onze weg gaan dat Hij de Zijnen nooit verlaat, wat voor soort moeilijkheden en bezwaren er ook zijn.

De manier waarop God Paulus sterkte in het lijden, laat ons zien dat Hij van geen enkele omstandigheid afhankelijk is, want naar de uiterlijke omstandigheden te oordelen, had niemand aan zo'n vertroosting kunnen denken. Paulus was hier op zee, gescheiden van broeders en vrienden die hem zo vaak verkwikt hadden door hun deelneming aan zijn lijden. Maar nu waren zij daar met de beste wil niet toe in staat.

Maar God heeft boodschappers en gezanten die door geen omstandigheden verhinderd worden, dienstknechten die Hij kan zenden *waarheen en wanneer Hij wil!* Eén van deze hemelboden wordt in de nacht naar Paulus gezonden. De Heere wist *waar* en in welke *omstandigheden* hij was. Hoe gelukkig is het, als wij hulp van God verwachten en die niet zoeken in aardse dingen, want als de aardse schatkamer van God niet meer voldoende middelen heeft om de Zijnen te dienen, dan heeft Hij nog een hemelse tot Zijn beschikking! Toch richten wij het oog nog zo vaak op wat binnen de grenzen van *menselijke* hulp en troost ligt. En is het daar niet te vinden, dan lijkt het voor ons alsof alle hoop vervlogen is. Moge de Heere ons leren om alles *alleen van Hem te verwachten*.

Maar hoewel God Paulus door middel van een engel Zijn nabijheid liet ondervinden, gaf Hij toch geen bevel om het gevaar weg te nemen of de omstandigheden te veranderen. De storm wordt hier niet gestild, zoals de Heere Jezus dat wél deed voor Zijn discipelen. Maar Paulus' innerlijk wordt gerustgesteld. God laat ons zien dat het mogelijk is om in volle rust te zijn, zelfs op een brekend schip, dat wordt prijsgegeven aan de golven van een kolkende zee, zelfs zó gerust dat je je medereizigers kunt aansporen om 'goede moed te hebben'.

(Wordt vervolgd).

G.P. Bronkhorst

Te veel kijken naar anderen

Nico zou graag meer voor zijn Heere willen doen en de gelovigen willen dienen. Maar helaas is hij niet zo begaafd als zijn vriend Clemens. 'Die heeft altijd het juiste woord op het juiste moment', denkt hij vaak. Het is Meikes wens om oude zusters te bezoeken en hun een plezier te doen, maar ze is al blij als ze haar huishouden in de hand houdt. Dan is er al geen tijd meer voor iets anders. 'Hoe Sonja dat toch allemaal doet?' heeft ze al meer dan eens tegen zichzelf gezegd.

Hoeveel opdrachten die de Heere ons wilde laten uitvoeren, hebben we laten liggen omdat we onszelf niet zo begaafd vonden als broeder X of zuster Y?

Geen onbekend probleem

Ook de apostel Petrus kende de blik op de anderen. Toen de Heere Jezus hem na zijn publieke herstel in Johannes 21 opdroeg om Hem te volgen, vroeg Petrus eerst naar zijn medediscipel Johannes. 'Heere, maar wat zal er met hem gebeuren?' wilde hij van de Heere weten. Het antwoord van de Heere is zowel eenvoudig als richtinggevend: 'Volgt *u* mij'. Met andere woorden: 'Petrus, wat Ik met Johannes van plan ben, gaat alleen Johannes en Mij iets aan. Voor *jou* is belangrijk wat Ik van *jou* wil. En daarom: Volgt **u** mij'.

Verschillende begaafdheden

Niet meer en niet minder. De persoon in Mattheüs 25:14-30 gaf zijn dienaren een verschillend aantal talenten, waarmee ze moesten handelen. En hij hield daarbij rekening met de bekwaamheden van iedereen. Zo heeft de Heere ons heel bewust met verschillende taken en bekwaamheden uitgerust. En hij vraagt van ons dat wij Hem met onze begaafdheden dienen, niet met die van anderen.

Hetzelfde loon

Ook al kregen de dienaren overeenkomstig hun begaafdheden een verschillend aantal talenten om mee te handelen, nadat ze met de talenten gehandeld hadden, kregen ze toch hetzelfde loon van hun heer. Daarbij valt op dat niet het aantal erbij gewonnen talenten werd beloond, maar de *trouw* waarmee iedere dienaar met de hem toevertrouwde talenten was omgegaan. Het loon was steeds hetzelfde: 'Wèl gedaan, goede en trouwe slaaf, over weinig bent u trouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot de vreugde van uw heer' (Matth. 25:21,23).

De knecht die zijn opdracht niet had uitgevoerd, werd niet gemeten naar wat de anderen met hun begaafdheden gedaan hadden, maar enkel en alleen naar het feit dat hij zijn talent niet had ingezet. Laten we daarom niet naar de ander en zijn begaafdheden kijken, maar naar de Heere en Hem dienen met de bekwaamheden en geestelijke gaven die Hij ons heeft gegeven.

Een bemoedigend voorbeeld

Een bijzonder indrukwekkend voorbeeld geeft de Heere ons in Tabitha in Handelingen 9:36-43. Gods Woord zegt niets over grote toespraken van haar, zij deed ook niets wat in de ogen van de mensen van deze wereld opvallend was. Maar ze diende de Heere met haar begaafdheid. De onder- en bovenkleding die de weduwen Petrus na haar dood toonden, leggen een welsprekend getuigenis af van haar dienst. En het verdriet van allen om Tabitha verduidelijkt de waardering en de betekenis van haar dienst. Bij wat wij voor de Heere doen, komt het er dus niet op aan hoe belangrijk of onbelangrijk de opdracht in vergelijking met de opdrachten van anderen lijkt. Beslissend is veel meer dat we doen wat de Heere door ons gedaan wil hebben en met welke houding we het doen, zodat ook tegen ons gezegd zal worden: 'Ga in tot de vreugde van uw Heere' (verg. Matth. 25:21,23). Dat is alle moeite waard.

*'U dan, wees sterk en verlies de moed niet,
want er is loon overeenkomstig uw werk!'
2 Kronieken 15:7*

*'Daarom, mijn geliefde broeders,
wees standvastig, onbeweeglijk,
altijd overvloedig in het werk van de Heere,
daar u weet, dat uw arbeid
niet tevergeefs is in de Heere.'
1 Korinthe 15:58*

Stefan Busch

De tien maagden (Matth. 25) (1)

In Mattheüs 25 bevinden we ons in het ernstige deel van de toespraak van onze Heere, waarin Hij het koninkrijk der hemelen vergelijkt met 'tien maagden'. Het onderwijs in deze heel belangrijke en boeiende gelijkenis is breder van toepassing dan dat van de gelijkenis van de slaaf (Matth. 24:45-50), omdat deze gelijkenis het geheel van de Christelijke belijdenis omvat¹ en niet beperkt is tot de dienst ofwel binnen ofwel buiten het huis. Het onderwijs heeft rechtstreeks en duidelijk betrekking op de Christelijke belijdenis, of deze nu waar is of vals.

'Dan zal het koninkrijk der hemelen gelijk zijn geworden aan tien maagden die haar lampen namen en uitgingen de bruidegom tegemoet' (Matth. 25:1).

¹ De 'Christelijke belijdenis' betekent: allen die met hun mond belijden Christenen te zijn – of ze dat nu van harte en terecht doen, of alleen maar in naam.

Sommigen zijn van mening dat deze gelijkenis betrekking heeft op het Joodse overblijfsel, maar deze gedachte lijkt niet ondersteund te worden door de context van de gelijkenis en evenmin door de bewoordingen waarin zij is gesteld.

Hoe nauwkeuriger wij de gehele context onderzoeken, hoe duidelijker wij zullen zien dat het deel van de rede dat de *Joden* betreft, eindigt met Mattheüs 24:44. Hier is geen twijfel over mogelijk. Even duidelijk is dat Mattheüs 24:45–25:30 *Christenen* betreft, terwijl het vanaf 25:31 tot het einde van het hoofdstuk over de *heidenen* gaat. De volgorde en volledigheid van deze wonderbaarlijke rede moet wel elke zorgvuldige lezer opvallen. Ze stelt de Jood, de Christen en de heiden voor, elk op zijn eigen specifieke grondslag en volgens zijn eigen onderscheiden principes. Er worden geen zaken vermengd of verward die verschillend zijn. Kortom, de orde, de volheid en de volledigheid van deze diepgaande rede zijn Goddelijk en vervullen de ziel met verwondering, liefde en lof.

Na het bestuderen van deze rede als geheel zullen we van harte instemmen met de woorden van de apostel: **'O diepte van rijkdom, zowel van de wijsheid als van de kennis van God! Hoe ondoorgroendelijk zijn Zijn oordelen en hoe onnaspeurlijk Zijn wegen!'** (Rom. 11:33).

En als we daarna de precieze bewoordingen onderzoeken die onze Heere gebruikt in de gelijkenis van de tien maagden, zullen we zonder twijfel zien dat ze niet van toepassing is op Joden, maar op Christelijke belijders – ze is van toepassing op ons. Ze bevat een ernstige les voor zowel de schrijver als de lezer van dit artikel. Laten we ons hart daarop richten.

'Dan zal het koninkrijk der hemelen gelijk zijn geworden aan tien maagden die haar lampen namen en uitgingen de bruidegom tegemoet' (Matth. 25:1).

Het vroege Christendom werd vooral gekenmerkt door het feit dat in dit vers wordt aangegeven, namelijk het uitgaan om een terugkerende en verwachte Bruidegom te ontmoeten. De eerste Christenen werden opgeroepen om zich los te maken van de tegenwoordige dingen en uit te gaan, in de geest van hun denken en in de liefde van hun hart, om de Heiland te ontmoeten Die zij liefhadden en op Wie zij wachtten. Het was natuurlijk niet zo dat ze uitgingen van de ene plaats naar de andere; hun uitgaan was niet plaatselijk, maar moreel en geestelijk. Het was het uitgaan van het hart naar een geliefde Heiland, naar Wiens terugkeer elke dag reikhalzend werd uitgekeken.

Als we de brieven aan de verschillende gemeenten lezen, kan het niet anders of we zien dat de hoop op de zekere en spoedige wederkomst van de Heere de harten van de geliefde Zijnen in die begintijd beheerste. Zij verwachtten de Zoon uit de hemel. [Zij wisten dat Hij zou komen en hen zou opnemen om voor eeuwig bij Hem te zijn](#) en de kennis en de kracht van deze hoop hadden tot gevolg dat hun harten zich losmaakten van de tegenwoordige dingen. Hun stralende, hemelse hoop zorgde ervoor dat ze los waren van de aardse dingen. Zij keken uit naar hun Heiland. Zij geloofden dat Hij elk moment kon komen en daarom werden de zorgen en problemen van het leven als tijdelijk gezien, uitsluitend voor dat moment. Ze pakten die wel aan – ongetwijfeld op de juiste manier en grondig – maar altijd met de verwachting op de voorgrond van hun gedachten.

Dit alles wordt ons kort maar duidelijk overgebracht door de opmerking dat zij 'uitgingen de bruidegom tegemoet'. Dit kan niet op logische wijze worden toegepast op het Joodse overblijfsel, omdat zij niet zullen uitgaan om hun Messias te ontmoeten, maar, integendeel, in hun situatie en omstandigheden zullen blijven totdat Hij komt en Zijn voeten op de Olijfberg zullen staan. Zij leven niet vanuit de verwachting dat de Heere komt en hen van deze aarde wegneemt om bij Hem in de hemel

te zijn, maar dat Hij komt om hen in hun eigen land te bevrijden en hen daar gelukkig te maken onder Zijn eigen gezegende heerschappij gedurende het duizendjarige Vrederijk.

De Christenen worden echter opgeroepen om 'uit te gaan'. Zij worden geacht altijd **onderweg** te zijn, zich niet op aarde te vestigen, maar uit te gaan in een ernstig en heilig verlangen naar de hemelse heerlijkheid waartoe zij geroepen zijn en naar de hemelse Bruidegom met Wie zij als Gemeente ondertrouwd zijn en op Wiens spoedige komst zij wachten, zoals hun is onderwezen.

(Wordt vervolgd).

C.H. Mackintosh

De Mens Christus Jezus op de troon

Hebreeën 11:6 zegt: 'Wie tot God nadert, moet geloven dat Hij is en dat Hij een Beloner is van hen die Hem zoeken'. Als we Genesis 1 lezen, vinden we daar niet dat God eerst begint te verklaren Wie en wat Hij is, maar er staat eenvoudigweg: 'In het begin schiep God de hemelen en de aarde'. Wie is God dan? God is God! Elk schepsel moet erkennen dat Hij God is en dat Hij als zijn Schepper hoog verheven is boven hem, als de Almachtige en de Alwetende. Een mens zou niets van God kunnen kennen en begrijpen als God Zich niet naar hem zou neerbuigen en Zichzelf aan hem zou openbaren. Alleen dán kunnen we God kennen.

Als de Heere Jezus binnenkort in heerlijkheid zal verschijnen, zal Hij niet vragen wat de mensen denken. Hij is er opeens. En alle doden zullen voor Zijn troon staan, de groten en de kleinen; Hij

zal hen oordelen overeenkomstig hun werken. En niemand zal Hem durven te vragen: Wie bent U? Want allen zullen het weten, omdat ze Zijn heerlijkheid zullen zien...

Eens zal de dag komen waarop iedereen zal moeten erkennen dat Hij Heere is. De Vader zal niet rusten voordat elk schepsel dat doet. De duivel en zijn demonen zullen het moeten erkennen en zich voor de Heere Jezus moeten buigen en erkennen dat Hij, de Mensenzoon, Heere is. Alle ongelovigen zullen eens hun knieën voor de Heere Jezus buigen en moeten erkennen dat Hij Heere is.

Allen die in het duizendjarige Vrederijk op aarde leven, zullen hun knieën moeten buigen en moeten belijden dat Hij Heere is. En als zij het aandurven om tegen Hem en Zijn gezag in opstand te komen, zullen zij ogenblikkelijk worden gedood. Elke morgen zal het oordeel plaatsvinden (zie Ps. 101).

Daarna zullen zij voor de grote witte troon staan om uit Zijn mond het oordeel te horen. Dan zullen ze door Hem het eeuwige vuur in worden gestuurd (Openb. 20). Hij Die daar op de troon zal zitten en voor Wiens gezicht hemel en aarde wegvlugten, zal de Mens Christus Jezus zijn. De Mens Christus Jezus zal op die troon zitten en allen zullen hun knieën moeten buigen voor Hem als Mens; ieder zal voor Hem staan en moeten belijden dat Hij Heere is. Dat zal door Gods macht worden bewerkt.

H.L. Heijkoop

'En ik zag de doden, groten en kleinen, staan voor de troon; en er werden boeken geopend'.

(Openb. 20:12a)

We bevelen graag het onderstaande boekje over Gods scheppingsorde bij u aan: een actueel en eigentijds onderwerp! Het lezen waard!

Gods scheppingsorde

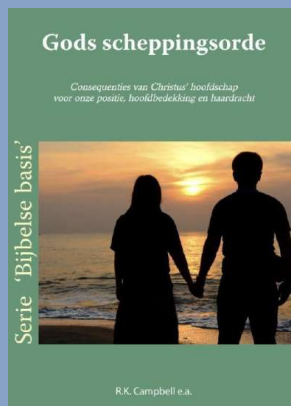
In 1 Korinthe 11 heeft God de scheppingsorde aangegeven: God – Christus – man – vrouw. Deze orde is geen waardeoordeel maar geeft aan dat Christus als Mens Zichzelf onderwierp aan Gods gezag en in alles afhankelijk wilde zijn en niets buiten Gods wil om wilde doen. Dit geeft ook de verhouding en de verantwoordelijkheid aan tussen Christus en een man en tussen een man en een vrouw.

Door deze scheppingsorde heeft ook de man en de vrouw ieder een eigen plek en eigen verantwoordelijkheden die zij in alle aspecten van het aardse leven kunnen vertonen. Deze scheppingsorde heeft betrekking op het persoonlijke leven, het maatschappelijk leven, maar ook op de onderlinge verhouding tussen een man en een vrouw, het gezinsleven en voor de plaats in de Gemeente van God. Het is Gods wijsheid die de scheppingsorde heeft ingesteld tot zegen voor de mens. Bovendien kan iedere gelovige op zijn of haar eigen plek de Heere eren en dienen door eenvoudig gehoorzaam te zijn aan Zijn instelling.

Formaat A5

Bestelcode: 3449

Prijs: € 12,95

Nadenkertje

Een man van 63 jaar liet zich een nieuw kunstgebit aanmeten. In aansluiting daarop ontwikkelde zich het volgende gesprek:

Patiënt: 'Het oude kunstgebit heeft het 25 jaar volgehouden!'

Tandarts: 'Hopelijk houdt het nieuwe het net zo lang vol'.

Patiënt: 'Als *ik* het zo lang volhoud...'

Tandarts: 'Ja, dat is de bange vraag die ons allemaal bezighoudt'.

Patiënt: 'Ik geloof in Jezus Christus en dat geeft me rust'.

Tandarts: 'Ja, dat begrijp ik. Zo staat het ook in de lectuur die u me de vorige keer gegeven hebt'.

Iedereen weet dat hij eens moet sterven. Maar niemand kan de dag van de dood bepalen. De tandarts had erover gelezen dat Christenen – bij alle onzekerheid over het tijdstip van de dood – door het geloof in Jezus Christus vrede en rust hebben.

Het is echter niet genoeg om erover te lezen of het bij anderen te zien wat het Bijbelse geloof uitwerkt: men moet zelf naar Jezus Christus komen door zich door de boodschap van de Bijbel te laten overtuigen. Vanwege onze zonden is Hij gestorven en Hij is opgestaan om ons eeuwig leven te geven. Wie in Hem gelooft en Zijn verlossingsdaad persoonlijk aanneemt, mag zeggen: 'Maar ik vertrouw op U, HEERE. Ik zeg: U bent mijn God! Mijn tijden zijn in Uw hand' (Ps. 31:15-16). Wat er ook mag komen en wanneer we opgeroepen worden, we zijn dan in Hem geborgen.